

Arrest

nr. 185 741 van 21 april 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 14 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*), aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gezien het arrest nr. 176 715 van 21 oktober 2016 waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 27 januari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. VAN ROSSEM, die verschijnt voor de verzoeker en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoeker, die verklaart van Servische en Montenegrijnse nationaliteit te zijn, komt op 20 augustus 2006 als minderjarige samen met zijn ouders België binnen en zijn ouders vragen op 21 augustus 2006 asiel aan. Op 26 september 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 16 januari 2007 neemt de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een

bevestigende beslissing van weigering van verblijf ten aanzien van de ouders van de verzoeker. Bij arrest nr. 201.386 van 26 februari 2010 stelt de Raad van State de afstand van het tegen deze beslissing ingestelde geding vast.

1.2. Op 16 februari 2007 dient de verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 12 oktober 2007 wordt de aanvraag ontvankelijk doch ongegrond bevonden.

1.3. Op 28 juli 2007 dient de verzoeker samen met zijn ouders een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 13 augustus 2007 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 1 september 2007 dient de verzoeker samen met zijn ouders een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Nadat de aanvraag op 17 september 2007 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 12 oktober 2007 ongegrond bevonden.

1.5. Op 14 april 2008 dient de verzoeker samen met zijn ouders een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 26 januari 2009 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.6. Op 10 maart 2009 dient de verzoeker samen met zijn ouders een vierde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet.

1.6.1. Nadat de aanvraag uit punt 1.6. op 2 april 2010 ontvankelijk wordt verklaard, wordt ze op 30 april 2013 ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 1 augustus 2013 wordt ingetrokken, stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 124 243 van 20 mei 2014 de afstand van het geding vast.

1.6.2. Op 13 september 2013 wordt de aanvraag uit punt 1.6. opnieuw ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 125 728 van 17 juni 2014 vernietigt de Raad deze beslissing.

1.6.3. Op 4 juli 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.6. opnieuw ongegrond bevonden. Nadat deze beslissing op 23 september 2014 wordt ingetrokken, verwerpt de Raad bij arrest nr. 131 973 van 23 oktober 2014 het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.6.4. Op 23 september 2014 wordt de aanvraag uit punt 1.6. opnieuw ongegrond bevonden en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 138 521 van 13 februari 2015 vernietigt de Raad deze beslissingen.

1.6.5. Op 3 maart 2015 wordt de aanvraag uit punt 1.6. opnieuw ongegrond bevonden en wordt aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest nr. 185 740 van 21 april 2017 verwerpt de Raad de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissingen.

1.7. Op 10 december 2009 dient de verzoeker samen met zijn ouders een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet. Op 6 mei 2014 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard en wordt tevens aan de verzoeker bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 8 november 2013 dient de verzoeker samen met zijn ouders een vijfde aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9*ter* van de Vreemdelingenwet. Op 2 december 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard. Bij arrest nr. 125 729 van 17 juni 2014 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.9. Op 14 oktober 2016 wordt ten aanzien van de verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken
- artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum op het moment van zijn arrestatie.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis² ten volle toepassen om de volgende redenen:

Reden van het bevel om het grondgebied te verlaten:

Betrokkene kan met zijn eigen middelen niet wettelijk vertrekken. Betrokkene is niet in het bezit van de vereiste reisdocumenten op het moment van zijn arrestatie.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

*Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.
(...)"*

1.10. Op 14 oktober 2016 wordt de verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor twee jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing die op dezelfde dag aan de verzoeker ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

"(...)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gekend of vast verblijfsadres/

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als hij/zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Bij gevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen. In het land van herkomst kan het hele gezin samen een nieuwe toekomst opbouwen.

Het hele gezin zal België moeten verlaten. Deze beslissing betekent dan ook geen schending van artikel 8 EVRM.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

(...)"

1.11. Op 11 november 2016 is de verzoeker zonder verzet vertrokken naar Podgorica Golubovci (Montenegro).

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoeker.

2.2. Ambtshalve wijst de Raad op het bepaalde in artikel 39/82, § 1, vierde en vijfde lid, van de Vreemdelingenwet:

“De verzoeker dient, wanneer hij de schorsing van de tenuitvoerlegging vordert, te opteren hetzij voor een vordering bij uiterst dringende noodzakelijkheid, hetzij voor een gewone schorsing. Hij kan op straffe van niet-ontvankelijkheid noch gelijktijdig noch opeenvolgend hetzij opnieuw toepassing maken van het derde lid, hetzij in zijn in § 3 bedoeld verzoekschrift andermaal de schorsing vorderen. In afwijking van het vierde lid en onverminderd het bepaalde in § 3, belet de verwerping van een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid niet dat de verzoeker nadien een vordering tot schorsing volgens de gewone procedure instelt indien deze vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid werd verworpen omdat de uiterst dringende noodzakelijkheid niet afdoende werd aangetoond.”

Te dezen heeft de verzoeker reeds op 19 oktober 2016 de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van de eerste bestreden beslissing gevorderd. Bij arrest nr. 176 715 van 21 oktober 2016 heeft de Raad deze vordering verworpen omdat geen ernstig middel werd aangevoerd.

Gelet op voormelde wetsbepaling kan de verzoeker niet op ontvankelijke wijze opnieuw een vordering tot schorsing indienen tegen dezelfde beslissing.

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen.”

Voor zover de verzoeker zich met zijn beroep zou richten tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet enkel een beroep bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van zijn verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de beslissing tot vasthouding.

3.2. De Raad merkt bovendien ambtshalve op dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet *iuncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet een vreemdeling bij de Raad een annulatieberoep kan instellen wanneer hij doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zo veel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggesproken naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl. St. Kamer 2005-06, nr. 51 2479/001, p. 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig zijn (*cf. RvS 25 maart 2013, nr. 222.969*).

Wanneer een verzoeker zijn belang bij het door hem ingestelde annulatieberoep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen wil bewaren, moet hij een voortdurende en ononderbroken belangstelling voor zijn proces tonen. Wanneer zijn belang op grond van relevante gegevens in vraag wordt gesteld,

moet hij daarover standpunt innemen en het actuele karakter van zijn belang aantonen (RvS 18 december 2012, nr. 221.810).

Te dezen blijkt uit het verslag van vertrek dat de verzoeker op 11 november 2016 zonder verzet is vertrokken naar Podgorica Golubovci. Ter terechtzitting gevraagd naar het actueel belang van de verzoeker bij onderhavig beroep, verklaart zijn raadvrouw dat het belang ten aanzien van de tweede bestreden beslissing behouden blijft. Nu uit de repatriëring van de verzoeker volgt dat de eerste bestreden beslissing volledige uitvoering heeft verkregen en hierdoor uit het rechtsverkeer is verdwenen, wordt niet ingezien in welk opzicht de eventuele vernietiging van het in het kader van voorliggend beroep bestreden bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering de verzoeker nog tot voordeel kan strekken. Bijgevolg toont de verzoeker niet aan dat hij thans het wettelijk vereiste actueel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing heeft.

3.3. Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in zoverre het gericht is tegen de eerste bestreden beslissing.

4. Onderzoek van het beroep in zoverre het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing (hierna: bestreden beslissing)

4.1. In een tweede middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van "de Wet van 29 juli 1991 m.b.t. de motiveringsverplichting", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel. In de uiteenzetting van het middel wordt tevens gewag gemaakt van een schending van de artikelen 3, 6 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het vertrouwensbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel en van het gelijkheidsbeginsel.

Het middel is als volgt onderbouwd:

"Verzoeker kreeg een bijlage 13 sexies (inreisverbod) betekend.

Dat de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie onterecht genomen werd.

De bestreden beslissing schendt immers alle beginselen van behoorlijk bestuur. Bovendien zullen de art. 3, 6 en 8 van het EVRM geschonden worden, indien verzoeker dient terug te keren naar Kosovo en gedurende twee jaar de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet mag betreden.

IV.1. Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur

Ten eerste schendt de beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel

A.M.M.M Bors omschrijft het zorgvuldigheidsbeginsel als volgt: "De plicht van de overheid tot zorgvuldige feiten- en informatievergaring tijdens de voorbereidende fase en de plicht alle aspecten of belangen van een dossier in ogenschouw te nemen met het oog op een zorgvuldige besluitvorming."⁴

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben op het familiale leven van verzoeker. Men houdt geen rekening met het feit dat hij hier een onderkomen heeft, zijn broers over een Belgische verblijfstitel beschikken, vrienden en familie waarop hij kan terugvallen. Men kan toch niet verlangen dat hij hier alles opgeeft?!

Dat dit dan ook een flagrante schending is van het zorgvuldigheidsbeginsel!

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie van verzoeker, met betrekking tot de beslissing van een inreisverbod.

Dit wordt ook bevestigd in arrest 91.251 van 9 november 2012 van het Europees Hof: "De Raad stelt vast dat verzoeker de samenwoning met mevrouw T. en haar kinderen heeft aangetoond aan de hand van de aangifte van adreswijziging op het gemeentehuis te O. op 2 juli 2012. Niettegenstaande de aangetoonde feitelijke samenwoning sinds 2 juli 2012 is de loutere samenwoning niet van aard om het bestaan van een beschermd gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM aannemelijk te maken.

Evenwel blijkt uit het motief in verband met het bepalen van de termijn van het inreisverbod niet dat verweerder rekening heeft gehouden met de aangetoonde samenwoning waarvan verweerder kennis had"

Uit het administratief dossier van verzoeker blijkt duidelijk dat er aan het gezinsleven van verzoeker met zijn familie niet getwijfeld kan worden.

Bovendien houdt men evenmin afdoende rekening met het feit dat de broers van verzoeker een Belgische verblijfstitel hebben.

Het is mogelijks wel zo dat dit geen automatisch recht geeft op verblijf op het grondgebied maar het is absoluut zeker dat een termijn opleggen van 2 jaar zonder afdoende onderzoek of rekening te houden met de feitelijke situatie flagrant fout is. Verwerende partij dient de samenwoning dus wel degelijk in overweging te nemen bij het nemen van haar beslissing.

Bovendien schendt deze stelling eveneens het vertrouwensbeginsel.

Uit recente rechtspraak van uw Raad blijkt immers duidelijk dat verwerende partij niet zonder meer een termijn van 2 jaar kan opleggen, zonder enige afweging te maken in het dossier.

Dat uw Raad zich in arrest nr. 134 851 van 10.12.2014 reeds uitsprak:

"Gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod dient de Raad vast te stellen dat de gemachtigde van de staatssecretaris kennelijk onredelijk heeft gehandeld door een inreisverbod op te leggen voor de maximale termijn van drie jaar, zonder op afdoende wijze blij te geven van een onderzoek naar de specifieke omstandigheden van verzoekers. Daar verweerder niet kan volstaan met de enkele verwijzing naar artikel 74/11, §1, tweed lid, 2° van de vreemdelingenwet, is de beslissing niet afdoende gemotiveerd."

Verwerende partij dient een grondig onderzoek te verrichten. Louter vermelden dat er een onderzoek is uitgevoerd, is onvoldoende!

Het mag duidelijk zijn dat ook hier verwerende partij erin gefaald heeft enige afweging te maken in het dossier van verzoeker en dat de bestreden beslissing vernietigd dient te worden!

Vervolgens schendt deze beslissing het motiveringsbeginsel

Dat de motivering m.b.t. het inreisverbod onvoldoende is en de termijn van 2 jaar onterecht werd opgelegd.

Dat het duidelijk mag zijn dat verwerende partij gefaald heeft rekening te houden met art 74/11, §1 van de vreemdelingenwet; deze bepaald het volgende: "§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval."

Bovendien werden er reeds verschillende arresten van uw Raad uitgesproken, waaruit duidelijk blijkt dat verwerende partij rekening dient te houden met alle elementen in het dossier van verzoeker alvorens een inreisverbod op te leggen.

Arrest nr. 92 111 van 27.11.2012 vermeldt immers het volgende: " Daargelaten de vraag of de aanwezigheid van familie in België een voldoende wegend element is om het inreisverbod in te korten, dient de Raad vast te stellen dat waar de gemachtigde een inreisverbod oplegt voor de maximale termijn van drie jaar zonder enig onderzoek en motivering omtrent de specifieke omstandigheden van verzoeker en de duur van het inreisverbod, de gemachtigde, gezien de verstrekende gevolgen van een inreisverbod, op een onredelijke wijze heeft gehandeld. Een schending van de materiële motiveringsplicht werd aangenomen."

Dat uit de bestreden motivering zeer duidelijk blijkt dat verwerende partij het zorgvuldigheidsbeginsel flagrant schendt door geen rekening te houden met de specifieke situatie van verzoeker.

Er wordt geen afweging gemaakt van de gevolgen die dit inreisverbod zou hebben voor verzoeker. Verzoeker mag immers 2 jaar het Belgisch grondgebied en de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen niet betreden.

Neemt men deze procedure eigenlijk nog au sérieux?! Verwerende partij weigert een afweging te maken van het familieleven van verzoeker!

Men haalt niet alleen drogredekenen aan om hier geen rekening mee te houden, maar tracht kost wat kost een negatieve beslissing te nemen, zonder een afweging te maken in het dossier van verzoeker!

Men haalt in de beslissing aan, bij de motivatie van de termijn van 2 jaar, dat de asielaanvraag niet onredelijk lang heeft geduurd en negatief werd afgesloten en daaruit geconcludeerd kan worden dat art. 3 van het EVRM niet geschonden wordt bij een terugkeer.

Dat deze motivatie zeker niet voldoende is om een inreisverbod van 2 jaar, op te leggen voor verzoeker.

Het mag duidelijk zijn dat de oplegging van een inreisverbod wel 'degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM en geenszins een 'tijdelijke verwijdering' met zich zou meebrengen. Zijn broers bezitten immers een verblijfstitel in België en wonen en werken in België.

Dat uw Raad van 23.02.2016 stelt dat "de Raad stelt vast dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat verwerende partij op de hoogte was van de wettelijke samenwoning van de verzoekende partij met en legaal in België verblijvende persoon. Dit blijkt tevens uit de feitelijke weergave door de verwerende partij in de nota met opmerkingen. Hoewel verwerende partij aldus van dit gegeven op de hoogte was, blijkt noch uit het administratief dossier, noch uit de bestreden inreisverbod zelf dat zij met deze specifieke omstandigheid rekening heeft gehouden bij het bepalen van de duur van het inreisverbod."

Verwerende partij weigert hier echter rekening mee te houden.

Dat de verwerende partij rekening diende te houden met de specifieke situatie, het volledig dossier van verzoeker en alle aangehaalde elementen en stukken en het geheel van elementen, met betrekking tot de beslissing.

IV.2. Schending van artikel 3 van het EVRM

Verzoeker is al meer dan 10 jaar niet meer in zijn land van herkomst geweest. Hij is naar België gekomen, samen met zijn familie, als minderjarige en is sindsdien niet meer terug gekeerd.

Hij heeft schrik dat hij slachtoffer zal zijn van foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in zijn land van herkomst of ernstige bedreiging van zijn leven of persoon riskeren als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bovendien kan verzoeker dit niet toepassen op zijn persoonlijke situatie, Hij kan immers niet terugkeren naar zijn land van herkomst!

Immers is hij uit het land gevlucht en is er al meer dan 10 jaar niet meer geweest. Hij kan bijgevolg dus ook niet terugkeren want hij kan nergens terecht en heeft er geen verblijfplaats meer, zelfs niet voor een eventuele tijdelijke terugkeer. Hoe kan hij geacht worden terug een leven op te bouwen in Kosovo, als hij daar al jaren niet meer geweest is en hij vreest voor zijn leven?? Hij is namelijk als minderjarige naar België gevlucht, en dit samen met het hele gezin, om in België asiel aan te vragen.

Dat in de bestreden beslissing zelfs niets vermeld wordt over een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Dat verwerende partij geen onderzoek heeft gevoerd naar het land van herkomst van verzoeker!

Artikel 3 van het EVRM omvat het volgende: "(...)".

Wanneer verzoeker zou moeten terugkeren zal artikel 3 van het EVRM geschonden worden.

Elke staat heeft een beschermingsplicht t.o.v. mensen die foltering en mensonwaardige behandeling dienen te ondergaan. Dit betekent dat niemand in een onherstelbare toestand van reëel gevaar daartoe

geplaatst wordt, ook al is het buiten de jurisdictie van die staat zelf. (Arrest Kirkwood (19479/83), 12 maart 1984).

Het is niet redelijk van verwerende partij om te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt, zodat hij kan aantonen dat er een reële dreiging is voor zijn fysieke integriteit.

Dat dit alles een schending is van de wet van 29.07.1991 namelijk een schending van de formele en materiële motiveringsplicht en men bovendien ook het redelijkheidbeginsel en zorgvuldigheidsbeginsel schendt door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

Dat de beslissing van verwerende partij dan ook onterecht genomen werd en zij de materiële motiveringsplicht flagrant schendt.

Dat zij dan ook onder de bescherming vallen van art 3 EVRM.

Verwerende partij schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel door niet te onderzoeken of verzoeker al dan niet kan terugkeren naar zijn land van herkomst.

IV.3. Schending van art. 8 van het EVRM

Bovendien blijkt uit de bestreden beslissingen dat verwerende partij onvoldoende afweging heeft gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker.

Verwerende partij weigert hier afdoende rekening mee te houden.

Dat dit dan ook flagrant onzorgvuldig is van verwerende partij!

Op geen enkele manier blijkt dat het dossier van verzoeker grondig onderzocht is alvorens de beslissingen werden genomen.

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat er een ernstige afweging werd gemaakt m.b.t. het familieleven van verzoeker, hetgeen een flagrante schending uitmaakt van art 8 van het ERVM!

Uw raad bevestigde reeds in zijn arrest nr. 120 763 van 17.03.2014 dat verwerende partij rekening dient te houden met het geheel van elementen.

Het arrest vermeldt het volgende: "De fragmentarische beoordeling van de voorliggende documenten is dan ook in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel."

Verwerende partij dient het dossier van verzoeker in zijn geheel te onderzoeken!

De bestreden beslissing stelt dat alle gezinsleden illegaal op het grondgebied verblijven en dat hij daardoor art. 8 van het EVRM niet kan invoeren.

Dit is flagrant onredelijk en onwaar.

Verzoeker heeft namelijk wel familie in België, die hier op een legale manier verblijven. Zo heeft verzoeker zijn neef die in België verblijfsrecht heeft en waarmee hij een duurzame familieband heeft, alsook 2 broers die hier legaal verblijven.

Verwerende partij onderzoekt de situatie van verzoeker niet eens!

Dit is flagrant onredelijk en onzorgvuldig!

Verzoeker en zijn neef en broers hebben een duurzame familieband met elkaar.

Dat een eventuele terugkeer van verzoeker naar Kosovo wel degelijk een schending zou uitmaken van art 8 van het EVRM.

Artikel 8 EVRM luidt:

Lid 1

Eert ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

Gezinsleven als bedoeld in artikel 8 EVRM kan 'ipso jure' ontstaan. Dit houdt in dat het gezinsleven van rechtswege ontstaat. Het Hof heeft verschillende uitspraken gedaan over het van rechtswege ontstaan van gezinsleven.

Voorts vereist artikel 8 lid 2 EVRM dat de inmenging noodzakelijk moet zijn in het belang van de democratische samenleving. Er moet dus sprake zijn van een 'pressing social need'.

Dat er, integendeel tot wat verwerende partij stelt, geen sprake is van een pressing social need.

Om te bepalen of aan de voorwaarden van noodzakelijkheid wordt voldaan moet er een belangenafweging en proportionaliteitstoets plaatsvinden.

Verder moet er, om te bepalen of de inmenging gerechtvaardigd is, een belangenafweging plaatsvinden tussen het algemene belang en het individuele belang van de vreemdeling.

Indien men hier een belangenafweging maakt kan men tot de vaststelling komen dat de individuele belangen van de vreemdeling zwaarder doorwegen.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen dergelijke hinderpalen kunnen worden vastgesteld, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Dat er een afweging gemaakt moet worden tussen de verschillende belangen.

Dat verzoeker op 17.03.2015 een bevel om het land te verlaten heeft gekregen, maar dat verzoeker tegen deze beslissing beroep heeft aangetekend. Een feit dat verwerende partij niet mee opneemt in zijn beslissing. Ook worden de broers, die legaal verblijven in België, niet vermeld in de beslissing.

Dat aldus de bestreden beslissing niet redelijk te verantwoorden is en niet zorgvuldig werd genomen.

IV.4. Schending art. 6 van het EVRM

Verzoeker heeft nog een beroep lopen tegen de ongegrondheidsbeslissing van de regularisatieaanvraag op basis van art. 9ter en het bevel om het grondgebied te verlaten, beiden van 17.03.2015.

Gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, kan hij België niet verlaten. Hij wenst immers aanwezig te zijn en wil hulp bekomen! De eerdere beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken werden al meermaals vernietigd. Hierdoor wenst verzoeker dit behoedzaam op te volgen ook gezien de mogelijke impact dat dit heeft op het leven van verzoeker.

Immers artikel 6 van het EVRM waarborgt het recht op een eerlijk proces. Hij heeft het recht om het resultaat van deze procedure af te wachten.

Dit is gewoon het recht op het hebben van een behoorlijk proces, namelijk op behandeling van zijn vordering en het bekomen van een beslissing binnen een redelijke termijn.

Dat hij zich niet louter wenst te laten vertegenwoordigen door zijn raadsman, maar zelf aanwezig wenst te zijn om zijn verhaal te doen.

Dat hij het recht heeft om eerst duidelijkheid te bekomen en een kans op herstel hieromtrent te ontvangen!

Dat het bevel van 17.03.2015 waarop verwerende partij zich nu beroept om dit bevel af te leveren, eveneens betwist wordt en een procedure lopende is teneinde dit te vernietigen... Dat verzoeker onder

meer omwille van dit lopende beroep hiertegen, zich nog steeds in België bevindt in afwachting van hieromtrent spoedig meer duidelijkheid te verwerven.

Dat hij zich beroept op artikel 6 van het EVRM, dat hij recht heeft op een eerlijk proces en dat hij in afwachting hiervan in België kan verblijven.

Art 6 EVRM stelt: '(...)'

Dat hij in ieder geval het recht heeft om hieromtrent eerst duidelijkheid te verwerven en zijn rechten te vrijwaren.

V. Besluit:

Dat gelet op het ernstig middel van verzoeker, verzoeker dan ook met aandrang vraagt huidige beslissingen te willen vernietigen en te schorsen omwille van de gebrekkige motivering onzorgvuldige behandeling en schending van het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel!!'

4.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid "een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen". Onder "middel" wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet de verzoeker nergens in zijn verzoekschrift uiteen op welke wijze hij het rechtszekerheidsbeginsel en het gelijkheidsbeginsel door de bestreden beslissing geschonden acht. Het middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

4.2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat deze beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoeker een inreisverbod wordt opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan, waarbij wordt toegelicht dat hij "geen gekend of vast verblijfsadres (heeft)" en omdat hij "geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015". Daarnaast worden in de bestreden beslissing de elementen aangehaald waarom een inreisverbod van twee jaar proportioneel wordt geacht, met name dat de verzoeker "niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven", het belang van immigratiecontrole en het feit dat "alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen" zodat "(h)et hele gezin (...) België (zal) moeten verlaten".

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. De verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat de verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3. De verzoeker voert bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aan, zodat het middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM.

4.2.3.1. Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

Uit artikel 74/11, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet volgt dat de minister (c.q. de staatssecretaris) of zijn gemachtigde verplicht is een inreisverbod van maximum drie jaar op te leggen *“indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan”* of *“indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd”*. Uit de bewoordingen van deze bepaling blijkt dat het niet om een mogelijkheid, maar om een verplichting gaat. Overeenkomstig het eerste lid van dezelfde bepaling wordt de duur van het inreisverbod vastgesteld *“door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval”*. Te dezen wordt aan de verzoeker in toepassing van artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de Vreemdelingenwet een inreisverbod opgelegd omdat hem voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en omdat hij *“geen gevolg (heeft) gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 17/03/2015”*. Daarnaast bevat de bestreden beslissing een motivering waarom een inreisverbod met een duur van twee jaar proportioneel wordt geacht in het belang van de immigratiecontrole, met name omdat de verzoeker *“niet getwijfeld (heeft) om op illegale wijze in België te verblijven”*, evenals omdat *“uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen”* en *“(a)lle gezinsleden (...) net als hij/zij illegaal in het Rijk (verblijven) en (...) dus geen verblijfsrecht (hebben)”*, zodat *“geen schending van artikel 8 van het EVRM (kan) worden ingeroepen”* en *“(h)et hele gezin (...) België (zal) moeten verlaten”*. Gelet op het voorgaande kan de verzoeker niet worden bijgetreden waar hij voorhoudt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen rekening zou hebben gehouden met de specifieke omstandigheden van zijn geval.

Waar de verzoeker laat gelden dat uit het administratief dossier blijkt dat aan zijn gezinsleven niet kan worden getwijfeld, wordt erop gewezen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris zijn gezinsleven in rekening heeft gebracht en heeft overwogen dat *“uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen”* en *“(h)et hele gezin (...) België (zal) moeten verlaten”*.

De verzoeker werpt op dat niet afdoende rekening werd gehouden met het gegeven dat zijn broers legaal in België verblijven. De verzoeker preciseert evenwel niet waarom hij meent dat het gegeven dat twee van zijn meerderjarige broers legaal in België zouden verblijven een specifieke omstandigheid in de zin van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet zou uitmaken die tot de afgifte van een inreisverbod voor een kortere duur dan twee jaar zou leiden. Hij toont immers niet aan dat hij met hen een duurzame familieband heeft. Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) volgt dat de relatie tussen meerderjarige kinderen enkel onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM valt indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 33; eveneens: EHRM 2 juni 2015, K.M./Zwitserland, § 59). Dergelijke bijkomende elementen, zoals het

samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid, worden *in casu* niet aangetoond en blijken evenmin uit het administratief dossier.

De verzoeker laat voorts gelden dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris niet alleen drogredenen aanhaalt om geen rekening te houden met zijn familieleden, maar ook "*kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen*", doch hij laat na te duiden welke concrete redenen hij als "*drogredenen*" beschouwt en waarom hij deze dan bedrieglijk acht. Ook de bewering dat de gemachtigde "*kost wat kost (tracht) een negatieve beslissing te nemen*" wordt niet *in concreto* gestaafd of onderbouwd door enig begin van bewijs en kan in ieder geval niet worden afgeleid uit het loutere feit dat de bestreden beslissing werd genomen.

Verder laat de verzoeker gelden dat in de bestreden beslissing geen rekening wordt gehouden met het feit dat hij hier een onderkomen heeft en vrienden en familie op wie hij kan terugvallen en dat van hem niet kan worden verwacht dat hij hier alles opgeeft. Hij maakt evenwel niet aannemelijk waarom deze elementen, in het licht van de hierboven genoemde concrete overwegingen van de bestreden beslissing en gelet op het feit dat hij geen enkel concreet gegeven aanbrengt over (enige band met) zijn vrienden, een weerslag zouden moeten hebben op de duur van het inreisverbod.

Waar de verzoeker nog verwijst naar de arresten van de Raad met nummers 91 251, 92 111 en 134 851 van respectievelijk 9 november 2012, 27 november 2012 en 10 december 2014, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de vernoemde arresten kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Aldus laat de verzoeker na om de concrete motieven van de bestreden beslissing te ontkrachten of te weerleggen of aan een inhoudelijke kritiek te onderwerpen. De verzoeker verwijst tevens naar een arrest van 23 februari 2016, doch hij laat na het arrestnummer te vermelden. Het komt de Raad niet toe om uit te pluizen op welk arrest de verzoeker precies doelt.

De verzoeker stipt ten slotte aan dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris rekening dient te houden met alle elementen en met zijn specifieke situatie, doch hij laat na te wijzen op concrete gegevens die door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris ten onrechte werden veronachtzaamd.

Een schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.2.3.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*(n) iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Te dezen werpt de verzoeker op dat hij een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict vreest. Hij geeft zelf toe dat hij niet *in concreto* kan aantonen dat zijn leven in gevaar is bij een terugkeer daar hij gedurende tien jaar niet meer in zijn land van herkomst is geweest, maar betoogt dat het niet redelijk is om van hem te verwachten dat hij zijn leven in gevaar brengt opdat hij kan aantonen dat er een schending van artikel 3 van het EVRM mogelijk is.

De verzoeker gaat er evenwel aan voorbij dat het vaste rechtspraak is dat, om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken, hij moet aantonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar hij wordt teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Hij dient deze beweringen te staven met een begin van bewijs en moet concrete, op zijn persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat op zich evenmin (RvS 14 maart 2002, nr. 104.674; RvS 27 maart 2002, nr. 105.233; RvS 28 maart 2002, nr. 105.262; RvS 25 juni 2003, nr. 120.961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123.977). De verzoeker kan dan ook niet louter stellen dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris geen onderzoek heeft gevoerd naar zijn land van herkomst, zonder zelf enige concrete elementen, of op zijn minst een begin van bewijs, bij te

brenge. De verzoeker concretiseert zijn betoog niet. De loutere bewering dat hij foltering of een onmenselijke of vernederende behandeling in zijn land van herkomst vreest, volstaat niet om een individuele vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken. Het feit dat hij zich op het moment van het nemen van de bestreden beslissing in België bevindt, houdt, in tegenstelling tot wat de verzoeker laat uitschijnen, niet in dat het voor hem onmogelijk is om zijn vrees ten aanzien van zijn land van herkomst op enige wijze concreet te maken. Tevens dient erop te worden gewezen dat de adjunct-Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen naar aanleiding van de door de ouders van de verzoeker ingediende asielaanvraag op 16 januari 2007 een bevestigende beslissing van weigering van verblijf heeft genomen en dat de verzoeker nadien geen asielaanvraag meer heeft ingediend.

Hoe dan ook wordt erop gewezen dat de bestreden beslissing geen verwijderingsmaatregel inhoudt en nog minder een verplichting voor de verzoeker om terug te keren naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing houdt enkel een inreisverbod in voor het grondgebied van België en van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen en dit voor de duur van twee jaar.

Een schending van artikel 3 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.3. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

*“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.
2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 23 juni 2008, Maslov/Oostenrijk (GK), § 61).

De verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, zal vooreerst het bestaan moeten aantonen van het privé- en/of het familie- en gezinsleven waarop zij zich beroept, en dit op voldoende nauwkeurige wijze, in achtgenomen de omstandigheden van de zaak.

Te dezen werpt de verzoeker op dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een onzorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar zijn gezins- en familieleven. Hij stipt aan dat hij een neef en twee broers heeft die legaal in België verblijven.

In beginsel heeft de bescherming die artikel 8 van het EVRM biedt hoofdzakelijk betrekking op het kerngezin (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 94). Banden met andere gezinsleden dan die van het kerngezin of familieleden worden slechts gelijkgesteld met een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM indien het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid, andere dan de gewoonlijke affectieve banden, wordt aangetoond.

Het EHRM oordeelt dat de relaties tussen volwassenen niet noodzakelijkerwijs van de bescherming van artikel 8 zullen genieten zonder dat het bestaan van bijkomende elementen van afhankelijkheid wordt aangetoond, naast de gewone affectieve banden (EHRM 13 februari 2001, Ezzouhdi/Frankrijk, § 34; EHRM 10 juli 2003, Benhebba/Frankrijk, § 36).

Door louter te poneren dat hij met zijn neef en broers “*een duurzame familieband*” heeft, toont de verzoeker evenwel nog geen bijkomende elementen van afhankelijkheid aan zoals het samenwonen, de financiële afhankelijkheid, lichamelijke, psychische of medische afhankelijkheid,

Een beschermingswaardig gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 van het EVRM wordt *in casu* niet aannemelijk gemaakt.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

4.2.3.4. De verzoeker werpt op dat hij bij de Raad een beroep heeft ingediend tegen een beslissing waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd bevonden en van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en stelt verder dat hij, gezien de zwaarwegende gevolgen van deze procedure, aanwezig wenst te zijn op de terechtzitting, zodat hij België niet kan verlaten. Hij beroept zich op artikel 6 van het EVRM dat hem een recht op een eerlijk proces garandeert en meent dat hij op grond van deze bepaling in afwachting van zijn proces in België kan verblijven.

Artikel 6 van het EVRM heeft evenwel enkel betrekking op burgerlijke en strafrechtelijke zaken. De schending van artikel 6 van het EVRM kan dus niet dienstig worden aangevoerd tegen beslissingen die verband houden met de toegang, het verblijf en de verwijdering van vreemdelingen omdat de desbetreffende regels een publiekrechtelijk karakter hebben. Het vreemdelingenrecht is een politiek recht (RvS 22 juli 2001, nr. 96 915). Ook het EHRM heeft in zijn arrest nr. 39652/98 van 5 oktober 2000, in de zaak Maaouia tegen Frankrijk, beslist dat beslissingen over de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied, niet vallen onder de toepassing van artikel 6 van het EVRM.

Bovendien kon de verzoeker, om zijn belangen bij de door hem ingediende vordering tot schorsing tegen de in punt 1.6.5. vermelde beslissingen te vrijwaren, vanaf het ogenblik dat hij werd vastgehouden met het oog op zijn verwijdering overeenkomstig artikel 39/85 van de Vreemdelingenwet bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84, verzoeken dat de Raad deze eerder ingediende gewone vordering tot schorsing zo snel mogelijk behandelt, wat hij evenwel heeft nagelaten. Aldus heeft de verzoeker, door geen gebruik te hebben gemaakt van de hem ter beschikking staande rechtsmiddelen, zijn mogelijkheden om op de terechtzitting van de in punt 1.6.5. bedoelde zaak aanwezig te zijn zelf beperkt.

Een schending van artikel 6 van het EVRM kan niet worden aangenomen.

4.2.3.5. Uit het voorgaande blijkt dat de verzoeker niet aannemelijk maakt dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 3, 6 en 8 van het EVRM, kan niet worden aangenomen.

4.2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de bestuurlijke overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stouwen op een correcte feitenvinding. Aangezien uit voorgaande bespreking volgt dat er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

4.2.5. Het redelijkheidsbeginsel legt aan de bestuurlijke overheid de verplichting op om bij de uitoefening van haar wettelijke bevoegdheid redelijk te werk te gaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts worden vastgesteld wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men dus voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). In de bestreden beslissing worden de motieven opgesomd op grond waarvan de gemachtigde tot het opleggen van een inreisverbod van twee jaar heeft besloten. De gemachtigde heeft enkel gebruik gemaakt van de hem bij wet toegekende bevoegdheden en is hierbij, gelet op wat voorafgaat, niet op een kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit gekomen. Bijgevolg kan niet worden volgehouden dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing het redelijkheidsbeginsel heeft geschonden.

4.2.6. Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige geweekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 26 februari 2007, nr. 168.263). Er is slechts sprake van een schending van het vertrouwensbeginsel indien aan drie voorwaarden is voldaan: het bestaan van een bestuurlijke vergissing, het ten gevolge van die vergissing verlenen van een voordeel aan een rechtsonderhorige en de afwezigheid van gewichtige redenen om

die rechtsonderhorige het verleende voordeel te ontnemen (RvS 17 maart 1987, nr. 27.685, Vermeulen). De verzoeker zet niet uiteen op welke wijze aan deze voorwaarden zou zijn voldaan.

4.2.7. Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

5. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat de eerste bestreden beslissing betreft en de verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend zeventien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

D. DE BRUYN